

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 161

16 Ἰουλίου 2005

Ἡ Χaosική ἀπόσταση

Βρίσκω χαοτική τήν ἀπόσταση, πού χωρίζει τή σεβαστική ἀνθρωπολογία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου (πού τήν παρουσίασα στό προηγούμενο φύλλο), ἀπό τήν ἀνθρωπολογία τῶν ἄθεων διανοούμενων τῆς ἐποχῆς μου.

Πολλοί, σύγχρονοι, στοχαστές (δέ θά τολμήσω νά πῶ, ἡ πλειονότητα) ἐλέγχονται στρατευμένοι καί πεισματικά προσκολλημένοι στήν ἐξελικτική ἀνάπτυξη τῆς ζωῆς, ἀπό τίς ἀπλούστατες καί κατώτατες μορφές της, ἴσαμε τήν ἀνώτατη καί τελειότατη ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Ὅχι γιατί τούς πείθει ἡ ἐπιστημονική ἀποδεικτική διαλεκτική, ὅτι, ὅπωςδήποτε, ἔτσι ἐξελίχτηκε ἡ ζωή. Ἀλλά γιατί, καθώς ἀρνοῦνται τή θεϊκή παρουσία καί παρέμβαση, δέ βρίσκουν ἄλλη δίοδο στό ἱστορικό μονοπάτι, γιά νά φτάσουν στό «δημιούργημα» ἄνθρωπος καί στίς θαυμαστές τεχνικές καί πολιτιστικές ἐπιδόσεις του.

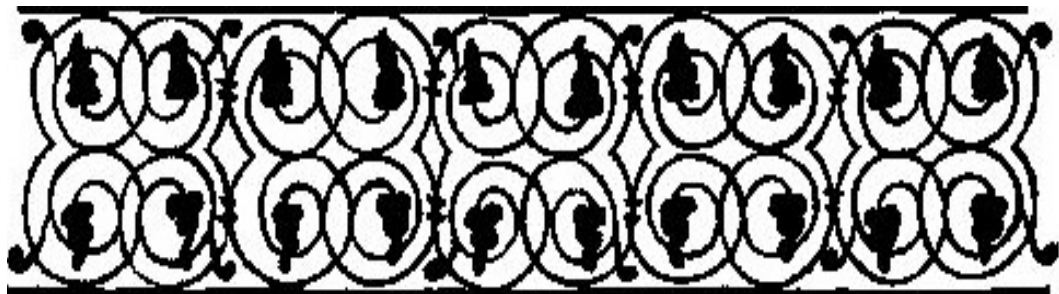
Οφωτισμένος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μας σηκώνει τό βλέμμα τῆς ψυχῆς του καί «ὁρᾷ τόν ὄντα». Διακρίνει παντοῦ τόν

ὑπερούσιο Θεό. Καί τή δημιουργική παρέμβασή Του στό ἀπέραντο χάος. Τά θαυμαστά ἔργα τῆς ἄπειρης Σοφίας Του καί τῆς ἀκαταμάχτης Δύναμής Του. Καί διαστελλεῖ τίς θεϊκές ἐνέργειες, πού ἔδωσαν μορφή καί κίνηση στήν ἄψυχη ὕλη, ἀπό τήν ξεχωριστή δημιουργική πράξη, πού τεχνούργησε τό τελειότατο πλάσμα, τή λογική ἀνθρώπινη προσωπικότητα.

Τόν ἄνθρωπο, τήν ἀτίμητη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τήν προσεγγίζει μέ διάκριση. Μέ πρόθεση μελέτης καί μέ διάθεση σεβασμοῦ. Ὑπογραμμίζει τήν εὐτέλεια τοῦ βιολογικοῦ του στοιχείου, πού εἶναι παρμένο ἀπό τήν προδημιουργημένη ὕλη. Ἀλλά θαυμάζει καί ἱστορεῖ μέ δέος τό ἄνοιγμα καί τήν ἱκανότητα τοῦ λογισμοῦ του, πού ἀποτελεῖ τύπωμα τῆς θείας εἰκόνας καί πού τοῦ ἐξασφαλίζει τήν εὐχέρεια τῆς γόνιμης διερεύνησης καί τῆς ἀποτελεσματικῆς τεχνουργίας. Ὁ ἄνθρωπος, μέ τήν ἄσκηση καί τή χρήση τοῦ μυαλοῦ του, εἰσχωρεῖ βαθειά στό μέγα μυστήριο τῆς παγκόσμιας ἁρμονίας. Κλιμακώνει τίς γνώσεις του. Φιλοτεχνεῖ χρήσιμα καί ἐξυπηρετικά ἐργαλεῖα. Γίνεται ὁ ἴδιος δημιουργός, μέσα στό ἀπεραντο καί φωτεινό βασίλειο τοῦ Θεοῦ. Στήνει θαυμαστά ἔργα. Οἰκοδομεῖ πολιτισμό. Κάτω ἀπό τήν καταύγαση τοῦ Μεγάλου καί Μόνου Δημιουργοῦ.

Κάτω βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος. Καί τό χέρι του εἶναι καί αὐτό, κρεμασμένο κάτω. Ἀλλά ἡ διάνοιά του ἀνεβαίνει ψηλά. Καί μέ τήν τέχνη, πού ἐπεξεργάζεται, γίνονται κατορθωτά στόν ἄνθρωπο ὅλα τά πράγματα (Μεγάλου Βασιλείου: «Περί τῆς τοῦ ἀνθρώπου γενέσεως»).

Μέ δεδομένο, ὅτι ὑπάρχουν δύο ἀκρότατες πραγματικότητες, πού ἀπέχουν ἡ μιά ἀπό τήν ἄλλη, τό ἀνθρώπινο πρόσωπο βρίσκεται στή μέση ἀπό τή θεία καί ἀσώματη φύση καί ἀπό τήν ἄλογη καί κτηνώδη ζωή. Μπορεῖ κανεῖς, στήν ἀνθρώπινη σύνθεση νά διακρίνει τό κάθε μέρος, ἀπό αὐτά, πού εἶπαμε. Τοῦ μέν θείου μέρους, εἶναι τό λογικό καί ἡ ἱκανότητα νά σκέφτεται, πού δέ διφέρει στό ἀρσενικό καί στό θηλυκό. Τοῦ δέ ἀλόγου μέρους εἶναι ἡ σωματική κατασκευή καί ἡ διάπλαση, πού εἶναι καταμερισμένη σέ ἀρσενικό καί σέ θηλυκό. (Γρηγορίου Νύσσης: «Περί κατασκευῆς τοῦ ἀνθρώπου»).

Ὁ Κορινθιακός ρύπος

Η κάθαρση τοῦ Ἱεραρχικοῦ σώματος, πού ἐξαγγέλθηκε ἀπό ἐπίσημα χεῖλη καί ἰχνογραφήθηκε, μέ ἀπανωτές δημοσιογραφικές παρεμβάσεις, ὡς τό ἔργο τῆς ἄμεσης προτεραιότητος, θά μείνει στήν ἱστορία ὡς ὄραμα ἀνεκπλήρωτο καί πικρία ἀνίατη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί, παράλληλα, ὡς τράπουλα κλειστή στό εὐτελές καί ἀναξιοπρεπές παιχνίδι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας.

Κατά τήν περίοδο, πού ἡ θύελλα τῶν τηλεοπτικῶν καί δημοσιογραφικῶν ἀποκαλύψεων ἀποστέγαζε τά ἄντρα τῆς ρασοφορεμένης διαφθορᾶς, ὁ πρῶτος καπετάνιος τοῦ κλυδωνιζόμενου σκάφους αὐτοστρατεύτηκε σέ διμέτωπη ἐπιχείρηση. Τό ἕνα του μέτωπο, ἦταν οἱ δημοσιογράφοι, πού συνασπίστηκαν στό τόλμημα τῆς δημοσιοποίησης τῶν εἰδεχθῶν σκανδάλων. Καί τό δεύτερο, ὁ ἀνυποψίαστος λαός, πού σκύβει ταπεινά καί εἰλικρινά νά φιλήσει τό χέρι τῶν Ἐπισκόπων, δίχως νά προβληματίζεται, ἂν τό χέρι αὐτό εἶναι βουτηγμένο στό ρύπο. Πρός τήν πρώτη κατεύθυνση, ὁ κατατρομαγμένος Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ἐξαπέ-

λυε ὁμοβροντίες ἀρῶν, ἀποκαλώντας τοὺς «ἐκβιαστές»(!) τῶν ἀμπαρωμένων δεσποτικῶν θυρῶν, ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας καί καταλυτές τῶν ὁσίων καί τῶν ἱερῶν. Πρός τή δεύτερη, τήν πολυμελή καί ἔντονα προβληματισμένη λαοθάλασσα, μοίραζε ὑποσχέσεις, ὅτι ἡ ὑπεύθυνη ἐκκλησιαστική ἡγεσία δέ θά διστάσει νά προωθήσει τό μαχαίρι στό κόκκαλο καί νά ἀποκαθάρει τά ἀποστήματα.

Πέρασαν μῆνες. Ἡ λαϊκή συνείδηση ποτίστηκε μέ τό δηλητήριο τῆς ντροπῆς. Ἡ ἀγωνία στό ἐκκλησιαστικό πλῆρωμα παγιώθηκε. Ἀλλά ἡ ἐλπίδα δέν πρόβαλε στόν ὀρίζοντα. Στό μεταξύ, τά ἀρχιεπισκοπικά μικρόφωνα σταμάτησαν τίς ἐκτοξεύσεις λεκτικῶν φωτοβολίδων. Ἡ κατακραυγή ἐνάντια στοὺς «ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας» ἀποσύρθηκε. Οἱ ἐνυπόγραφες βεβαιώσεις γιά ἄμεση κάθαρση στίς βαθμίδες τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, γλίστρησαν, μαζί μέ τόν ὄγκο τῶν καταγγελιῶν, στά ἑρμάρια τοῦ Συνοδικοῦ ἀρχείου. «Μήτε γάτος, μήτε ζημιά». Ἡ ἀποσιώπηση, ἄλλωστε, εἶναι ἡ καθιερωμένη μέθοδος ἀντιμετώπισης τῶν κρίσεων στό προ-

σκήνιο και στο παρασκήνιο του άλλωτριωμένου Συνοδικού διοικητικού μηχανισμού.

Και ενώ όλα έξυπηρετούσαν την ποθητή αποσιώπηση και τό τελικό κουκούλωμα των αρχιερατικών σκανδάλων, μιά απόφαση του Έφετείου Ναυπλίου έπεσε σά βόμβα στην καρδιά του Συνοδικού μεγάρου. Ό Μητροπολίτης Κορίνθου Παντελεήμων καταδικάστηκε σέ φυλάκιση ενός χρόνου, γιά βαρύτατα παραπτώματα.

Μεταφέρω τό σχετικό ρεπορτάζ από την έφημερίδα «Άπογευματινή» τής 27ης Μαΐου 2005.

«Ό πρώτη καταδίκη γιά μιά παράπλευρη τής βασικής υπόθεσης κατάχρηση ιεροϋ χρήματος ήρθε χθές γιά τό Μητροπολίτη Κορίνθου από τό Τριμερές Έφετεϊο Ναυπλίου. Τό δικαστήριο επέβαλε στό Μητροπολίτη κ. Παντελεήμονα ποινή φυλάκισης 12 μηνών κατά συγχώνευση-16 μήνες ήταν ή αρχική ποινή-γιά τίς κατηγορίες άπόπειρα παραπλάνησης μάρτυρα γιά ψευδορκία, συκοφαντική δυσφήμιση κατ' έξακολούθηση και άπειλή.

Ό υπόθεση έφθασε στά δικαστήρια ύστερα από μήνυση πού είχε υποβάλει κατά του Έεράρχη ό ύφιστάμενος κληρικός του π. Γρηγόριος Θεοδώρου. Είχαν προηγηθεϊ δημοσιεύματα και άποκαλύψεις του τοπικού Τύπου (άπό τό δημοσιογράφο κ. Λάμπρου) γιά οικονομικά και ήθικά σκάνδαλα στη Μητρόπολη Κορίνθου και ό Έεράρχης πίεζε τόν κληρικό νά άποκρύψει όσα εκείνος γνώριζε. Καθώς, όμως, εκείνος δέν ένέδωσε στίς πιέσεις, τότε ό Μητροπολίτης τόν μετέθεσε.

Ό έκδίκηση τής υπόθεσης έγινε μέσα σέ ήλεκτρισμένο κλίμα, μέ τόν κατηγορούμενο άπόντα, γιά λόγους ύγειας, όπως υποστήριξε ό συνήγορός του, και άφου είχαν προηγηθεϊ άλλες δύο άναβολές (στίς 17 Ιανουαρίου και στίς 22 Φεβρουαρίου)».

Ό άπόφαση του Έφετεϊου Ναυπλίου, πού επέβαλε στό Μητροπολίτη Παντελεήμονα την παραπάνω ποινή, άποτελεϊ την καταληκτική φάση (ή, μάλλον, τό προοίμιο τής καταληκτικής φάσης, μιά και προαναγγέλλεται σειρά δικαστικών αποφάσεων σέ βάρος του) μιάς μακρόχρονης, προκλητικής άναπαραγωγής οικονομικών και ήθικών σκανδάλων στην έκκλησιαστική καθεδρα, πού την έστησε μέ την πιστότητά του, μέ τό μόχθο του και μέ τίς άπανωτές όδυνηρές έμπειρίες του, ό άπόστολος Παύλος.

Όταν, κατά τό 1998 ό Χριστόδουλος ξεεπόρθησε, μέ τίς γνωστές πιά μεθοδεύσεις του, τόν άρχιεπισκοπικό θρόνο, τά σκάνδαλα τής Κορίνθου βρίσκονται σέ πλήρη εξέλιξη. Οι δημοσιογραφικοί παράγοντες τής άποστολικής αύτής πόλης, μέ παρησία, αλλά και μέ άδιάσειστα ντοκουμέντα, είχαν ξεσκεπάσει τό βόθρο και ή δυσσομία έπνιγε τόν άνεύθυνο λαό. Ό καταλήστευση του έκκλησιαστικού χρήματος από τό Μητροπολίτη, ή καταπίεση και ή καταδυνάστευση των λειτουργών του Θυσιαστηρίου και ό έξαναγκασμός τους νά άποσιωποϋν τίς άφαιμάξεις των μητροπολιτικών ταμείων ή νά καλύπτουν, μέ τίς δικές τους υπογραφές, τίς παράνομες ιδιοποιήσεις των τεράστιων χρηματικών

ποσών και, τό ακόμη προκλητικότερο, οί παρεμβάσεις τής συνείσακτης κυρίας Μοναστηριώτη στη διοίκηση και στη διαχείριση τής Μητρόπολης είχαν καταντήσει καθημερινό ρεπορτάζ και έκαναν τό λαό νά συνταράσσεται, νά φορτίζεται και νά έπαναστατεί.

Ό Μητροπολίτης, ανήμπορος νά άντιτάξει λόγο πειστικό και άνασκευαστικό τών σωρευμένων κατηγοριών σέ βάρος του, κατέφυγε στη διαδικασία έκφοβισμού τών κατηγορών του, πού, ώστόσο, άποδείχτηκε κίνηση χαράκιρι. Κατέθεσε μήνυση στά ποινικά Δικαστήρια, έγκαλώντας τους για συκοφαντική δυσφήμιση και για προσβολή τής προσωπικότητάς του.

Φυσικό και άναμενόμενο, για νά θεμελιώσει τίς κατηγορίες του και για νά ύποστηρίξει, ότι όλα όσα κυκλοφορούσαν σέ βάρος του ήταν προϊόντα κακοήθειας, είχε τήν ανάγκη επίσημων και κατηγορηματικών έγκωμιαστικών περιγαμηνών, πού νά μήν αφήνουν περιθώρια στην άνακριτική έξουσία νά άμφισβητήσει τήν άκεραιότητά του και τήν άθωότητά του και νά κλίνει «εύήκοο ούς» στη «δημοσιογραφική άμετροέπεια».

Και τί έκανε; Σέ πρώτο πλάνο δημοσίευσε ένα άρθρο στην έφημερίδα «Τό Βήμα» έρεθιστικό και διεγερτικό τών μωροφιλοδοξιών του νεοεκλεγμένου Άρχιεπισκόπου Χριστόδουλου. Ύποστήριξε, μέ στρέβλωση τών Έερών Κανόνων, ότι όλοι οί Μητροπολίτες τής Έκκλησίας τής Ελλάδος πρέπει νά τόν μνημονεύουν ως πρώτο και έξουσιαστικά άνώτερό τους, όπως συνηθίζεται νά μνημονεύονται οί Πατριάρχες στά όρια τής δικαιοδοσίας τους. Και όπως θά τό περίμενε κανείς, άπλωσε

τό χέρι και ζήτησε τήν άνταπόδοση. Τήν παρέμβαση Χριστόδουλου στά δικαστικά παρασκήνια, για νά κουκουλωθούν τά σκάνδαλα, νά καταχωνιαστούν τά επικριτικά δημοσιεύματα και νά καταδικαστούν, παραδειγματικά, οί δημοσιογράφοι, πού τόλμησαν νά προσβάλουν τό «ύψηλό» κύρος του δεσπότη τής Κορίνθου.

Τό άρθρο αυτό ήλέκτρισε τήν άνώριμη ήγεμονική διάθεση του Χριστόδουλου. Τόν ξεσήκωσε νά ζητήσει τήν ταπεινωτική ύποταγή όλων τών Μητροπολιτών τής Έκκλησίας τής Ελλάδος στό νεοπαγές έξουσιαστικό ύπουργήμά του. Έθεσε, στην πρώτη μετά τήν άναρρίχηση του στον άρχιεπισκοπικό θρόνο Συνέλευση τής Ίεραρχίας, τό θέμα τής καθολικής μνημόνευσής του ως «πρώτου». Γεγονός, πού έγκαινίαζε τήν έκστρατεία του για τήν άνάρρησή του στην καθέδρα του «Πατριάρχη».

Όπως είναι πιά γνωστό και στον τελευταίο Έλληνα, πού παρακολούθησε τή δρομολόγηση και τήν εξέλιξη τής ύπερφίαλης αυτής έκστρατείας, οί συνέπειες ήταν τραγικές. Άφάνταστα μειωτικές για τό κύρος του Χριστόδουλου. Και ζημιογόνες για τή συνειδησιακή εύστάθεια του πληρώματος τής Έκκλησίας. Τό αίτημα: «πέστε κάτω νά μέ προσκυνήσετε», πού άπηύθυνε ό Χριστόδουλος σέ κείνους, τούς όποιους, ίσαμε τήν προηγούμενη μέρα τής έκλογής του, τούς καθιέτευε νά τόν εύνοήσουν και νά τόν τιμήσουν μέ τήν ψήφο τους, τόν έφερε σέ θερμή άντιπαράθεση μέ τήν πλειοψηφία τών Μητροπολιτών τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Και, καθώς τό Πατριαρχείο τής Κωνσταντινούπολης διατηρεί τή διεκ-

δίκηση τῆς ἐπικυριαρχίας στή μισή ἑλληνική ἐπικράτεια, ὄρθωσε μπροστά του τήν ἄκαμπτη ἀντίσταση τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἄλλοτε βασιλεύουσας.

Ὁ Κορίνθου Παντελεήμων δέ μετάνοιωσε γιά τήν πυροδότηση τοῦ ἐκρηκτικοῦ μηχανισμοῦ, πού ἀπειλῆσε μέ συντριβή τό Χριστόδουλο. Ἀντίθετα, θεώρησε χρήσιμη τήν κρίση, γιατί θά τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία νά ρυμουλκήσῃ τό φιλόδοξο καί, ταυτόχρονα, ἄπειρο Ἀρχιεπίσκοπο στήν ἐξυπηρέτηση τῶν δικῶν του ὑποθέσεων.

Καί ἡ εὐκαιρία ἦρθε πολύ σύντομα.

Τό Δικαστήριο τῆς Κορίνθου, στό ὁποῖο εἶχε μηνύσει τούς δημοσιογράφους ὁ κ. Παντελεήμων, ἄκουσε τό μηνυτή καί τούς μάρτυρες κατηγορίας καί ὑπεράσπισης, μελέτησε μέ προσοχή καί ὅλο τό συναγμένο στό φάκελλο ὑλικό καί ἔβγαλε ἀπόφαση ἀθωωτική γιά τούς κατηγορούμενους. Στήν ἱστορική του αὐτή ἀπόφαση ἀποφαινόταν, ὅτι οἱ δημοσιογράφοι δέ συκοφαντοῦσαν τόν Παντελεήμονα, ὅταν ξετύλιγαν, σέ δημόσια κρίση, τήν ἀλυσίδα τῶν σκανδάλων του, τῆς ὑπεξαίρεσης, τῆς, κατά κυριολεξία, διαρπαγῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χρήματος καί τῆς ἀθέμιτης ἀνάμιξης κάποιας συνείσακτης κυρίας στή διοίκηση τῆς Μητρόπολης. Ξεπλήρωναν τό δημοσιογραφικό τους καθῆκον. Ἐνημέρωναν τό λαό καί ἔστηναν ἀνάχωμα στήν προέλαση τῆς διαπιστωμένης διαφθορᾶς. Καί, γιά τό λόγο αὐτό, τό Δικαστήριο τούς ἀπάλλασσε ἀπό κάθε κατηγορία, ἀφήνοντας ἔκθετο τό μηνυτή Μητροπολίτη Παντελεήμονα.

Ἡ ἀπαλλακτική αὐτή ἀπόφαση συν-

τάραξε τήν κοινωνία ὁλόκληρης τῆς Μητροπολιτικῆς περιφέρειας. Τό σενάριο τῶν σκανδάλων δέν ἦταν πιά ἀποκύημα τολμηρῆς ἢ κακεντρεχοῦς φαντασίας. Ἀποδεικνυόταν καρκίνωμα, πού μόλυνε τό πανάγιο Θυσιαστήριο τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καί κατέτρωγε τά ἀποθέματα μιᾶς μακραίωνης παράδοσης ἡθους καί ἀγιότητας, ἐγκαινισμένης μέ τή διδαχή καί τό παράδειγμα τοῦ μαρτυρικοῦ ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν, τοῦ Παύλου.

Καθώς ὁ Χριστόδουλος ἦταν πιά Ἀρχιεπίσκοπος, εἶχε χρέος, πού τοῦ τό ἐπέβαλλε ὁ νόμος, νά ἀπευθυνθεῖ, μέ Συνοδική ἀπόφαση, στό ἀρμόδιο Δικαστήριο, πού ἐκδίκασε τή μήνυση του Παντελεήμονα καί ἀπάλλαξε τούς κατηγορούμενους δημοσιογράφους καί νά ζητήσῃ ὁλόκληρο τό δικαστικό φάκελλο. Νά τόν μελετήσῃ προσεκτικά καί ἀμερόληπτα. Καί νά εἰσηγηθεῖ τό διορισμό ἐκκλησιαστικοῦ ἀνακριτή, γιά νά ἐξετάσῃ σέ πλάτος καί βάθος τά στοιχεῖα, πού εἶχαν κατατεθεῖ κατά τήν ἐκδίκηση καί ἀποδείκνυαν, ὅτι οἱ δημοσιογράφοι δέν συκοφάντησαν τό μηνυτή, ἀλλά, κατά ἄψογο τρόπο, φωτογράφιζαν τίς ἐπιλήψιμες συμπεριφορές του. Ἀπό κεῖ καί πέρα, τό Συνοδικό γιά τούς Ἀρχιερεῖς Δικαστήριο καί μόνο αὐτό, εἶχε τήν ἀρμοδιότητα νά σταθμίσει τίς Κανονικές εὐθύνες τοῦ ὑπόλογου Μητροπολίτη καί νά τοῦ ἐπιβάλῃ τίς κυρώσεις, πού προβλέπονται ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες καί ἀπό τό Νόμο 5383/1932 «Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων».

Τήν ἐκκλησιαστική δεοντολογία, τήν περιφρόνησε ἢ, ἀκριβέστερα, τήν ποδοπάτησε βάνουσα ὁ νεότευκτος Ἀρχιεπίσκοπος. Ἵσως γιατί ἦταν πρόσφατες οἱ συναλλαγματικές τῆς εὐνοίας καί τῆς στήριξής του, ἐκ μέρους τοῦ Κορίνθου Παντελεήμονα, στήν κούρσα πρὸς τόν ἐπίζηλο θρόνο τῶν Ἀθηνῶν. Ἵσως καί γιατί οἱ ὑπόγειες διασυνδέσεις καί διαβουλεύσεις τοῦ Κορίνθου ἀποτελοῦσαν φανερό κίνδυνο ἀκόμα καί κατακρήμνισής του ἀπὸ τὴν ἔπαλξη τοῦ θρόνου του.

Ἀλλὰ καί δὲν ἔμεινε, παρατηρητῆς «ἐκ τοῦ μακρόθεν» τῶν ἐξελίξεων, πού ξευτέλιζαν τόν Κορίνθου καί δικαίωναν τοὺς κατηγοροὺς του δημοσιογράφους. Δὲν κρύφτηκε στήν παρασκία τῆς «αἰδημοσύνης». Καί δέ σφράγισε τό στόμα του, ἴσαμε νά καταλαγιάσει ὁ σάλος. Ἔσπευσε νά σταθεῖ στό πλευρό τοῦ σκανδαλοποιοῦ Μητροπολίτη τῆς Ἀποστολικῆς καθέδρας τῆς Κορίνθου καί νά προσπαθήσει νά τόν τονώσει καί νά τόν παρηγορήσει. Τόλμησε νά βγεῖ στά Μέσα τῆς Ἐνημέρωσης καί νά τόν ὑπερασπιστεῖ δημόσια. Καί, τό ἀκόμα τολμηρότερο καί πονηρότερο: Ἐξανάγκασε τὰ μέλη τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου νά προσυπογράψουν τὴ δημόσια δήλωσή του καί νά τὴν ἐξαπολύσουν ὡς Συνοδική ἀπόφαση.

Ὁ δημοσιογράφος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς, ἔγραψε τότε στήν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος»:

«...*Τὴ στήριξή της στὸ σεβ. Μητροπολίτη Κορίνθου κ. Παντελεήμονα προσέφερε χθές ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος. Ἡ Δ.Ι.Σ. συζήτησε τὴ δήλωση πού πρό ἡμερῶν εἶχε κάνει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος στοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Τύπου καί τὴν ἐνέ-*

κρινε, ὅπως εἶχε... Ἡ δήλωση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου εἶχε προκληθεῖ μετὰ τὴν ἀθώωση τῶν δημοσιογράφων τῆς Κορίνθου ἀπὸ τὴ σέ βάρος τους κατηγορία γιὰ συκοφαντική δυσφήμιση διὰ τοῦ Τύπου ἔπειτα ἀπὸ μὴνυση τοῦ σεβ. Κορίνθου. Ἡ ἀθώωση ἔχει προκαλέσει προσωπικὸ πρόβλημα στὸ Μητροπολίτη, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκη ἠθικῆς στηριξέως, ὅπως ὑποστηρίχθηκε χθές στὴ Δ.Ι.Σ. Στὴν ἀπόφαση τῆς Συνόδου μειοψήφησε ὁ σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Καλλίνικος, ὁ ὁποῖος θεώρησε ὅτι ἡ δήλωση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἦταν προσωπικὴ καί δὲν θὰ ἔπρεπε νά τὴν υἱοθετήσῃ ἡ Σύνοδος...».

Ἀντί, λοιπόν, γιὰ ἐκκλησιαστικὴ ψηλάφηση τῶν ἀνομημάτων τοῦ Κορίνθου Παντελεήμονα, προσφέρθηκε ἐκ μέρους τοῦ Χριστόδουλου συμπαρατάση καί ψυχικὴ στήριξη. Κουκούλωμα τῶν σκανδάλων καί ἐνισχυτικὰ λόγια, γιὰ νά ξεπεράσῃ τὴ θλίψη του ὁ ἀμετανόητος σκανδαλοποιός.

Θὰ ἐνδιαφέρονται, ἀσφαλῶς, οἱ ἀναγνώστες μας νά πληροφορηθοῦν καί τὴν περαιτέρω ἐξέλιξη τῆς ὑπόθεσης.

Μετὰ τὴν ἀθώωση τῶν δημοσιογράφων, ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Γιάννης Λάμπρου, καταμήνυσε τόν Παντελεήμονα γιὰ πλῆθος ἀνομημάτων.

Σέ σχετικὴ, μεταγενέστερη, ἀναφορά του πρὸς τόν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀναφέρει: «...Τὸ ἔτος 1999, ἐμήνυσα τόν Μητροπολίτη Κορίνθου κ. Παντελεήμονα καί τὴν συνείσακτό του (κατὰ παράβαση κάθε ἐννοίας τῶν Ἱερῶν Κανόνων), κυρία Εὐ-

δοξία Μοναστηριώτου. Μέ τά ἔγγραφα στοιχεῖα, πού προσκόμισα μέ τήν μήνυσή μου, ἡ Εἰσαγγελία Κορίνθου ἄσκησε κατ' αὐτῶν δίωξη σέ βαθμό κακουργήματος, γιά ὑπεξαιρέσεις δεκάδων ἑκατομμυρίων δραχμῶν, ἀπό τά ταμεῖα τῆς Μητρόπολης Κορίνθου, καθώς ἐπίσης καί γιά ἰδιαίτερα τεχνάσματα. Ἡ ἐν λόγω δίωξη ἀσκήθηκε τό Νοέμβριο τοῦ 1999...».

Τό γεγονός, ὅτι ὑποβλήθηκε μήνυση καί τό ὅτι, στή συνέχεια, ἀσκήθηκε δίωξη κατά τοῦ Κορίνθου καί κατά τῆς συνεισάκτου του, κυρίας Μοναστηριώτη, δέν ἀφύπνισε τόν μεθυσμένο ἀπό τήν ἐξουσία Χριστόδουλο καί δέν τόν ἔσπρωξε νά ἐνεργοποιήσει τήν ἐκκλησιαστική Δικαιοσύνη. Καλύφθηκε μέσα στό ἀμπρί τῆς ὑποπτης ἐπιφυλακτικότητας καί τῆς ἔνοχης σιωπῆς. Ἐνῶ, ὅμως, δέν ἔφερνε τό θέμα Κορίνθου στή Διάρκη Ἱερά Σύνοδο, μέ τό αἶτημα τοῦ διορισμοῦ Μητροπολίτη ἀνακριτή, παρασκηνιακά, δούλευε δραστήρια, γιά νά μπλοκάρει τό ἔργο τῆς Δικαιοσύνης καί νά σπρώξει, ὅσο μποροῦσε ἀργότερα, τήν ἐκδίκαση τῶν ποινικά κολάσιμων πράξεων τοῦ κ. Παντελεήμονα. Μέ τό δικαιολογητικό ἐπιχείρημα ὅτι ὁ Κορίνθου εἶναι προχωρημένος στήν ἡλικία καί ὅτι ἀντιμετωπίζει προβλήματα υγείας, ἔπειθε τούς ἀρμόδιους δικαστικούς κύκλους νά ἀναβάλλουν, «ἐπ' ἀόριστον», τόν ὀρισμό δικάσιμης ἡμερομηνίας.

Στό μεταξύ, οἱ φιλοθεάμονες Ἕλληνες, ὑποχρεώνονταν, κάθε φορά, πού ἔφταναν ἐκκλησιαστικές εἰδήσεις στά παράθυρα τῶν τηλεοράσεων, στραβοτιμονιές τοῦ Χριστόδουλου ἢ ἀποκρουστικά σκάνδαλα τῶν ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντός του, νά βλέπουν τό ἴδιο

τηλεοπτικό σπότ. Τό Χριστόδουλο νά μπαίνει ὑπεροπτικά καί θριαμβικά στήν αἴθουσα τῶν Συνεδριάσεων τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί, προσπερνώντας ὅλους τούς ἄλλους Ἱεράρχες, νά προχωρεῖ καί νά ἀσπάζεται σταυρωτά τόν Κορίνθου Παντελεήμονα.

Ο μνηστής δημοσιογράφος προβληματισμένος καί ἀηδιασμένος ἀπό τήν ἀπαράδεκτη ἀργοπορία τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἀναγκάστηκε νά ἀπευθυνθεῖ στόν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου καί νά διαμαρτυρηθεῖ, ἐκθέτοντας τό ἱστορικό τῆς ὑπόθεσης καί ὑποβάλλοντας στήν κρίση τοῦ ἀνώτατου δικαστικοῦ λειτουργοῦ σειρά ἐνοχοποιητικῶν στοιχείων καί γιά τόν ὑπόδικο Μητροπολίτη καί γιά τούς δικαστικούς, πού ὑποχωροῦσαν στίς ποικίλες πιέσεις καί ἔσπρωχναν στό ἄδηλο μέλλον τήν ἐκδίκαση. Ἡ ἀναφορά του αὐτή ἔχει ἡμερομηνία 31 Μαρτίου τοῦ 2004. Καί κοινοποιήθηκε στόν Ὑπουργό Δικαιοσύνης, σέ διάφορους ἐμπλεκόμενους παράγοντες τῶν δυό Ὑπουργείων, Δικαιοσύνης καί Οἰκονομικῶν καί στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Καί τό ἐρώτημα, πού προβάλλει, ἀδυσώπητο καί πιεστικό, εἶναι τοῦτο: Τί ἔκανε ἡ Ἱερά Σύνοδος, ὅταν διάβασε αὐτό τό υπόμνημα; Ἀσχολήθηκε μέ τό περιεχόμενό του; Μήπως τό βρῆκε ἀνεπαρκές καί τό ἔσπρωξε στό βαθύτερο διαμέρισμα τοῦ ἀρχείου της; Ἡ, μήπως δέν καταδέχτηκε νά τό διαβάσει, μέ τή δικαιολογία ὅτι προέρχεται «ἀπό ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας»;

Τό υπόμνημα Λάμπρου εἶναι πληρέ-

στατο καί υπεύθυνα ντοκουμενταρισμένο. Οί κατηγορίες πολλές καί συνδυεμένες μέ τά στοιχεΐα, πού τίς στηρίζουν. Δέν ανατρέπεται εύκολα. Καί δέ δίνει τήν άνεση στά όργανα τής εκκλησιαστικής διοίκησης νά τό υποτιμήσουν καί νά τό πετάξουν στόν κάλαθο τών άχρήστων. Καί μόνο αυτό, έπρεπε νά ενεργοποιήσει τήν Έκκλησιαστική Δικαιοσύνη καί νά δρομολογήσει τήν καθαίρεση του έπίορκου Μητροπολίτη. Καί, όμως, δέν έγινε τίποτε. Από τίς 31 Μαρτίου του 2004, πού κοινοποιήθηκε στη Σύνοδο, ίσαμε σήμερα, έχει περάσει χρονικό διάστημα πολύ μεγαλύτερο του χρόνου. Καί ή αίνιγματική σιωπή δέ λύθηκε. Ή Σύνοδος δέν προχώρησε σέ καμιά ενέργεια. Ούτε έναντίον του κατηγορούμενου Μητροπολίτη. Ούτε έναντίον του κατηγορού του.

Ο Χριστόδουλος, στό διάστημα αυτό καί μετά τίς τηλεοπτικές άποκαλύψεις τών διαφόρων άρχιερατικών καί ιερατικών σκανδάλων, έπιμένει νά διακηρύττει, ότι ή Σύνοδος δέν μπορεί νά προχωρεί σέ διώξεις κληρικών, άν δέν έχει στη διάθεσή της ήλεγμένα στοιχεία καί πειστικές άποδείξεις τής ένοχής τών κατηγορούμενων. Δέν μπορεί νά στηρίζεται σέ φήμες ή σέ έμπαθείς καί αναπόδεικτες καταγγελίες καί νά καταδικάζει άθώους.

Στήν περίπτωση του Κορίνθου Παντελεήμονα καί μόνο τό υπόμνημα Λάμπρου έπρεπε νά φέρει σεισμό στην αίθουσα συνεδριάσεων τής Ίερās Συνόδου. Νά κοκκινίσουν από ντροπή τά πρόσωπα τών Συνοδικών. Νά αναστατωθούν οί συνειδήσεις τους. Καί νά πέσουν, άθρόες οί υπογραφές τους στην άπόφαση παραπομπής του Κο-

ρίνθου Παντελεήμονα στό πρωτοβάθμιο γιά τούς Άρχιερείς Συνοδικό Δικαστήριο.

Μάταια, όμως. Ο Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος εξακολούθησε τό χαβά του. Τόν αίολο ίσχυρισμό του, ότι γιά νά κινήσει δικαστική διαδικασία πρέπει νά έχει στά χέρια του έπαρκείς άποδείξεις τής ένοχής του κατηγορούμενου. Καί αυτό γιά νά μή ζημιώσει άθώους. Καί γιά νά μήν παραβιάσει τούς Ίερούς Κανόνες καί τήν εκκλησιαστική δικονομία. Τί εύαισθησία!!

Στό περιοδικό «Έκκλησία» του Μαΐου του 2005, ένα χρόνο μετά τήν ύποβολή στη Σύνοδο του άντιγράφου τής αναφοράς Λάμπρου, πού ύποβλήθηκε στό Είσαγγελέα του Άρείου Πάγου, συναντάμε ένα ανακοινωθέν, πού έχει σχέση μέ τόν Μητροπολίτη Κορίνθου Παντελεήμονα.

Διαβάζουμε: «Συνήλθε στις 5, 6 καί 7 Απριλίου έ. έ. ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος τής 148ης Συνοδικής περιόδου υπό τήν Προεδρία του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Αθηνών καί πάσης Ελλάδος κ. Χριστοδούλου...

...5. έλαβε γνώση τών γραπτών έξηγήσεων πού απέστειλε προς Αύτήν, διά του ύπ' αριθμ. 700/7.4.2005 έγγραφου του ό Σεβ. Μητροπολίτης Κορίνθου κ. Παντελεήμων. Ή Δ.Ι.Σ. λαβούσα ύπ' όψη καί τήν ήλικία του Μητροπολίτου (85 έτών) καί τό έπισφαλές τής υγείας του, άπεφάσισε νά άναμείνει τήν εξέλιξη τής ύποθέσεως στό Τριμελές Έφετείο Κακουρηγμάτων Ναυπλίου, ενώπιον του όποιου έχει διά Βουλεύματος παραπεμφθεί ό Σεβ. Μητροπολίτης, πρίν ενεργοποιήσει κάθε

άλλη *ἐκκλησιαστική διαδικασία*».

Περίεργη είναι η αίτιολόγηση της ἀναβολής της λήψης δραστηκής ἀπόφασης κατὰ τοῦ Μητροπολίτη. Δέν ἀναβάλλεται ἡ παραπομπή του σέ Ἑκκλησιαστικό Δικαστήριο, ἐπειδὴ διαπιστώνονται δικονομικές ἀτέλειες ἢ ἀνεπάρκεια στοιχείων σέ βάρος του, ἀλλά ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος Μητροπολίτης εἶναι προχωρημένης ἡλικίας (85 ἐτῶν) καί ἡ ὑγεία του εἶναι ἐπισφαλής. Αὐτό ὑποδηλώνει, πῶς καί μετὰ παρέλευση περιορισμένου ἢ μακροῦ χρόνου δέν πρόκειται νά ἀλλάξουν τά δεδομένα. Οὔτε ἡ ἡλικία τοῦ Μητροπολίτη θά ἀκολουθήσει ἀνάστροφη κίνηση, οὔτε ἡ ὑγεία του εἶναι πιθανό νά ἀποκατασταθεῖ πλήρως. Καί, ἐπομένως, δέν προβλέπεται νά ἀντιμετωπιστοῦν τά «κακουργήματά» του ἀπό τήν Ἑκκλησιαστική Δικαιοσύνη. Ἔτσι ἀποφάνθηκε ὁ Χριστόδουλος καί ἡ ἐξαρτημένη ἀπό αὐτόν Σύνοδός του.

Ὡστόσο, σαραντα μέρες μετὰ τή Συνοδική αὐτή ἀπόφαση, ἐκδόθηκε ἡ δικαστική ἀπόφαση τοῦ Τριμελοῦς Ἐφετείου Ναυπλίου. Καί αὐτή ἐπιβάλλει ποινή φυλάκισης, κατὰ συγχώνευση, ἑνός χρόνου στό Μητροπολίτη Παντελεήμονα.

Τί γίνεται τώρα; Πῶς θά ἀντιμετωπίσει ἡ Σύνοδος τόν καταδικασμένο μέ φυλάκιση Μητροπολίτη; Καί πῶς θά καλυφθεῖ ἡ ἴδια; Θά σκύψει ὁ Χριστόδουλος στό παράθυρο τῆς τηλεόρασης καί θά πεῖ, ὅτι δέν ἔχει πειστικά στοιχεῖα; Θά ἰσχυριστεῖ, ὅτι φοβᾶται μήπως καί βλάψει κανένα ἁθῶο συνάδελφό του; Ἡ θά βρεῖ τό θάρρος νά ὁμολογήσει τή σκοτεινὴ διαπλοκή, πού εἶναι κοινὸ ἔγκλημα Χριστόδουλου-Παντελεήμονα καί θά ὑποβάλει τήν πα-

ραίτησή του ἀπὸ τόν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο;

Αὐτό τό τρίτο, μὴν τό περιμένετε νά γίνει. Στὴν προκείμενη περίπτωση δέ διαπιστώνεται ἡ ἐπάρκεια εὐσυνειδησίας καί ἀξιοπρέπειας, πού ἀπαιτεῖται, γιὰ τὴν ὑποβολὴ παραίτησης ἀπὸ τό ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Καί ἓνα ὑστερόγραφο. Ἀπαραίτητο γιὰ τὴ σφαιρική ἐνημέρωση τοῦ πληρώματος τῆς Ἑκκλησίας καί τῆς εὐρύτερης κοινῆς γνώμης.

Ὁ Κορίνθου Παντελεήμων ἔχει διατελέσει ἡγετικὸ στέλεχος τοῦ Τάγματος μέ τίς γνωστὲς ἰδιαιτερότητες, πού ἱδρυσε ὁ ἄλλοτε Μητροπολίτης Χίου Παντελεήμων Φωστίνης.

Ἀπὸ τά μέλη τοῦ Τάγματος αὐτοῦ καταδικάστηκε σέ φυλάκιση καί θήτευσσε στή φυλακὴ ὁ ἄλλοτε Μητροπολίτης Δράμας Φίλιππος. Δεύτερο μέλος τοῦ Τάγματος, πού καταδικάστηκε σέ φυλάκιση, εἶναι ὁ Κορίνθου Παντελεήμων. Καί τρίτος μοχλὸς τοῦ Τάγματος, ὁ Βενιαμίν τῆς ὁμάδας, εἶναι ὁ ἄλλος Παντελεήμων, ὁ διαβόητος Μπεζενίτης, πού περιμένει τὴ σειρά του. Ἐχει καί αὐτός παραπεμφθεῖ ἤδη, γιὰ κακουργήματα στὴν ποινικὴ Δικαιοσύνη.

Συμπέρασμα: Τὴν κάθαρση στὴν Ἑκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος δέν τὴν πραγματοποιεῖ, ὅπως ἔχει καθῆκον, ἡ Ἑκκλησιαστικὴ Δικαιοσύνη. Τὴν προωθοῦν καί τὴν ὁλοκληρώνουν τά Ποινικά Δικαστήρια.

Αὐτὰ ἀποτελοῦν, γιὰ τὴν ὥρα, τὴ μοναδικὴ ἐλπίδα.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἡ αἵρεση τῶν «Καθαρῶν».

ὁ ἀποκαλύπτει σκανδάλων στό χω-
ρο τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ συνήθης
ἀντίδραση τῶν ἐκκλησιαστικῶν
παραγόντων σ' αὐτές, ἀναδεικνύ-
ουν μιά βαθεῖα κρίση γνησιότητος
σέ πολλές ἀπό τίς «αὐθεντίες» τοῦ χώρου
αὐτοῦ. Σκανδαλοποιοί καί συνένοχοι,
ἀλλά καί «σοφοί» ἄθῳοι, αἰδήμονες ἢ
καιροσκόποι, ὅταν λάβουν γνώση ἀή-
θων πράξεων καί ἐνεργειῶν κυρίως ὑψη-
λόβαθμων κληρικῶν, πασχίζουν νά τίς
συγκαλύψουν. Ἄλλοι ἔχουν αἰσθήματα
ἐνοχῆς. Ἄλλοι, μέ βάση τό ταξικό «φιλά-
δελφον», στηρίζουν κάθε κραγμένο συν-
άδελφό τους, πού χύνει κροκοδειλία δά-
κρυα γιατί, τάχα ἀδίκως, γίνεται στόχος
ἀποδοκιμασιῶν ἀπό φανατικούς «ταλι-
μπάν»! Ἄλλοι ζοῦν «στόν κόσμο τους»,
μέσα σέ ἐθελούσια ἄγνοια γιά τά τραγικά
θύματα διεφθαρμένων κληρικῶν, μέ μό-
νη τους ἔγνοια, τί θά πεῖ ὁ κόσμος γι' αὐ-
τούς καί τήν τάξη τους. Ὅλοι αὐτοί, στήν
προσπάθεια νά πείσουν ἑαυτούς καί ἄλ-
λήλους γιά τήν ὀρθότητα τῆς στάσεώς
τους, ἐπιστρατεύουν κάθε εἶδος ἐπιχεί-
ρημα, δῆθεν θεολογικό. Γιά ἐκφοβισμό
δέ ὅσων ἀσκοῦν ἔλεγχο, κληρικῶν καί
λαϊκῶν, ἐκτοξεύουν ἐναντίον τους ἄσχε-
τα χωρία τῆς Γραφῆς, ἢ μέ διαθέσεις ἱερο-
εξεταστῶν τούς κατατάσσουν, οὔτε λίγο
οὔτε πολύ, στούς αἵρετικούς. Στήν αἵρεση
τῶν «Καθαρῶν».

Ἡ αἵρεση αὕτη ἔλκει τήν καταγωγή

της ἀπό τό δυαλισμό τῶν παλίων γνω-
στικῶν, ὁ ὁποῖος δέχεται δύο ἀντιμαχό-
μενους θεούς, ἓνα τοῦ καλοῦ καί ἓνα τοῦ
κακοῦ. Σά νοοτροπία φτάνει μέχρι τίς μέ-
ρες μας. Τό κακό καί σήμερα ἀπολυ-
τοποιεῖται, ἀποσυνδέεται ἀπό τή βούληση
τοῦ πιστοῦ, ὁ ὁποῖος παραδίδεται σέ χρη-
σμολόγους, τάχα ἐκ Θεοῦ, «κεκαθαρμέ-
νους»! Μέ παρόμοιες ἰδεοληψίες, ἀπό τούς
μέσους ἰδίως χρόνους καί μετά, ἐμφα-
νίστηκαν ἰδεολογικο-πολιτικά μορφώ-
ματα, μέ ἔντονο προτεσταντικό χρῶμα
καί ποικίλα ὀνόματα, μέ πιό χαρακτη-
ριστικό ἐκεῖνο τῶν «Καθαρῶν». Μέ ση-
μαία, (μᾶλλον, πρόφαση), τόν ἐξοβελι-
σμό τοῦ κακοῦ ἀπό τόν κόσμο, ἐπιδίωξαν
καί κάποτε πέτυχαν νά ἀποκτήσουν κο-
σμική δύναμη. Ἄπιστοι, τότε, αἵρετικοί,
ἐτεροδοξοί, γενικά, ξένοι ἢ ἀμφισβητίες
τῆς βιοθεωρίας, τήν ὁποία αὐτοί ἐπέβα-
λαν, ὑπῆρξαν θύματα ὡμῆς βίας, διω-
γμῶν, ταπεινώσεων, δολοφονικῶν, ἐθνι-
κῶν καθάρσεων.

Τί σχέση, ὅμως, ἔχει ἡ αἵρεση αὕτη μέ
τόν ἔλεγχο τῶν κακῶς κειμένων στόν
ἐκκλησιαστικό χώρο; Ποιό γνήσιο τέκνο
τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ζήτησε τήν
κάθαρση ἐν ὀνόματι τῆς δικῆς του, τάχα,
καθαρότητας; Οἱ συνειδητοί πιστοί βίω-
νουν ὑπαρξιακά ὅτι εἶναι «οἱ ἁμαρτωλοί,
οἱ ἐναγεῖς, οἱ αἰσχροῖς λογισμοῖς καί λό-
γοις καί πράξεσιν ὅλους ἑαυτούς ἀχρει-
ώσαντες καί τῇ τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου

ραθυμία γνώμη δοῦλοι γενόμενοι» (Ἀπόδειπνο). Βρίσκονται στην Ἐκκλησία, σάν ἀσθενεῖς σέ νοσοκομεῖο. Καί ἐπειδὴ ἡ συναίσθηση ἀμαρτωλότητος τοὺς συνοδεύει, ἀυξανόμενη διὰ βίου, αὐτό τό νοσοκομεῖο γίνεται σπίτι τους. Οἱ ἄλλοι ἀσθενεῖς ἀδέλφια τους. Πῶς, λοιπόν, τὰ μέλη αὐτῆς τῆς ἱερῆς ἀδελφότητος, τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, πού ὁ καθένας τους βιώνει τὴν ἔμπονη ἰατήρια πορεία τῆς προσωπικῆς του μετάνοιας, ὅταν ἀσχοληθοῦν μέ τὴν καθαριότητα τοῦ κοινοῦ σπιτιοῦ, μέ τὴν ἀναβάθμιση τῶν συνθηκῶν ὑγιεινῆς τοῦ κοινοῦ χώρου, πέφτουν σέ αἵρεση; Εἶναι δυνατόν; Αἵρεση σημαίνει αὐθαιρεσία, πού ἐστιάζεται στο ἑν μέρισμὸ τῆς ἀλήθειας σέ κομμάτια, καθένα τῶν ὁποίων αὐτονομεῖται ἀπὸ τὰ ἄλλα, καί ἐφαρμόζεται κατὰ τό δοκοῦν μέ ἰδιότητα καί μεροληψία.

Ἀδῆριτος ὁ νόμος ταυτοπάθειας ἀπαιτεῖ, ὅποιος κατηγορεῖ ἄλλους γιὰ αἵρεση, νά εἶναι σέ θέση νά στηρίζει τὸν ἰσχυρισμό του στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ, ἀλλοιῶς, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἀποδεικνύεται ὁ ἴδιος ὁπαδὸς αἱρέσεων, τίς ὁποῖες πολεμᾷ. Ὅσοι κατηγοροῦν, μέ ἔμμονη, τυφλὴ μονομανία καί ἀθεμελίωτα, ὅσους ἀσκοῦν κριτικὴ, ὡς «νομικιστές», πού βλέπουν, δῆθεν, παντοῦ μόνο παραπτώματα ἠθικά, δέν ὑπηρετοῦν ἓνα σχῆμα δυαλισμοῦ; Δέν χωρίζουν τό Θεό νομοθέτη, πού ἐπιβάλλει τὴν τήρηση τοῦ νόμου, ἀπὸ τό Θεό τῆς εὐσπλαχνίας, τῆς συγγνώμης, τῆς ἀνοχῆς; Καί, παραμερίζοντας τὸν πρῶτο, δέν ἐπιλέγουν τό δεύτερο, ὡς πῶς βολικό; Καί ὅσοι προβάλλουν τό τιμιότερο μήνυμα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ἀνάγκη γιὰ κάθαρση ἐσωτερικὴ, ὅπως, π.χ., στὴν περίφημη ρήση τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, «*καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον, εἶτα καθᾶραι*» (PG 35, 480),

ὡς ἀποτρεπτικό, τάχα, τοῦ νά ἀσχολεῖται κανεὶς μέ τὰ κοινὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας, δέν καλλιεργοῦν ἓνα θρησκευτικό ἀτομισμό; Μιά προτεσταντικὸν τύπου ἀπο-ἐκκλησιοποίηση τῶν πιστῶν;

Οἱ ἐπιπτώσεις στὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τίς προσπάθειες αὐτές, νά καταπνιγῇ ὁ δημόσιος ἔλεγχος, εἶναι ὀλέθριες. Τὴν ἐμφανίζουν σὰ «σημαία εὐκαιρίας», ὅπου «ὅλα ἐπιτρέπονται», ἀρκεῖ νά καλύπτονται. Σάν κλειστὸ γραφειοκρατικὸ κύκλωμα, πού προωθεῖ τὴν ἀμετανοησία, ἀντὶ τῆς μετάνοιας. Σάν ἐταιρεία «off shore», γιὰ ξέπλυμα βρώμικων ἐπιχειρηματικῶν κερδῶν. Σὰ «*σπήλαιον ληστῶν*», κατὰ τὴν Ἀγία Γραφή (Ἱερ., ζ' 11)!

Τό χρέος κάθε πιστοῦ γιὰ τὴν περιφρούρηση τῆς καθαρότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀπορρέει ἀπὸ τό δόγμα τῆς ἀγιότητάς Της. Ὅχι ὅτι ἡ ὄντολογικὴ ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀπειλεῖται ἢ διακυβεύεται. Ὅμως, τὰ μηνύματα, τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος δέχεται ἀπὸ τό χωρὸ Της, πρέπει νά διακηρύσσουν αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀγιότητα, καί ὄχι τό ἀντίθετο. Ἡ βιωμένη φανέρωση τῆς ἀγιότητος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι χρέος κάθε πιστοῦ, ὅσο ἀμαρτωλὸς καί ἂν εἶναι. Δέν μπορεῖ νά βλέπει στὸν πανῖερο χωρὸ Της κάθε λογῆς ἐρπετὰ νά στήνουν πανηγύρι, ἀράχνες νά ἀπλώνουν τὰ δίχτυα τους ἀκόμα καί πάνω στὰ ἱερά θυσιαστήρια, καί νά μένει ἀπαθὴς μέ τὴ σκέψη: «*Εἶμαι ἄθλιος ἀμαρτωλός. Ἔχω ἀνάγκη, ἐγὼ πρῶτος, νά καθαρισθῶ*». Λές καί ἀπαιτεῖται λευκὸ ποινικὸ μητρώο, προκειμένου νά ἀσχοληθεῖ κανεὶς μέ τὴν καθαριότητα τοῦ σπιτιοῦ του! Ἐπὶ τέλους, δέν μπορεῖ ὁ πιστὸς νά ἀντιπαρέρχεται τίς πληγές τῶν ἁλῶν. Δέν μπορεῖ νά μένει αἰδημόνως ἀπαθὴς, ὅταν βλέπει ποιμένες, στοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς προσάπτει τὴ βαριά κατη-

γορία: «Ὑμεῖς διεσκορπίσατε τὰ πρόβατά μου καί ἐξώσατε αὐτά» (Ἱερ. κγ' 1-2), τὰ ὀδηγήσατε ἐξω ἀπό τῆ «θεοσεβή πολιτεία» (Ὀλυμπιόδωρος), νά δροῦν ἀνεξέλεγκτοι.

Ἡ ἄσκηση δημόσιου ἐλέγχου γιά τὰ σκάνδαλα στήν Ἐκκλησία δέν εἶναι εὐχάριστη ἐνασχόληση γιά κανένα Χριστιανό. Κάποτε, ὅμως, εἶναι ἀναπόφευκτη. Θά κλείσουμε μέ τίς ἀξιόλογες θέσεις πάνω στό θέμα αὐτό μιᾶς σύγχρονης θεολόγου, καθηγήτριας στό Πανεπιστήμιο τῆς Καλιφόρνιας στό Irvine τῶν ΗΠΑ, τῆς Ἑλληνοαμερικανίδας Βαλερίας Καρρά. Γράφει: «Δέν μπορούμε νά συνηγορήσουμε ὑπέρ τῆς ἀποχῆς ἀπό κάθε ἐνέργεια (ἐλέγχου καί διαμαρτυρίας), ἀπό φόβο "μήπως ἔτσι βγάζουμε τά ἄπλυτά μας στή φόρα". Ἐναν ἐνδοιασμό, τόν ὁποῖο ἐμπνέει ἡ ἀξία κάθε τιμῆς ἐλληνική ἰδέα τῆς αἰδοῦς, τῆς «ντροπῆς». Ἀναντίρρητα ὑπάρχουν ἀρνητικές πλευρές στή δημόσια διαμαρτυρία γιά τή δράση αὐτῶν (τῶν σκανδαλοποιῶν). Ἀλλά στόν πεπτωκότα κόσμο τῆς ἀμαρτίας, στόν ὁποῖο ζοῦμε, δέν ὑπάρχει "καλός" δρόμος. Μερικές φορές οἱ ἐνέργειες τῶν ἄλλων δέν μᾶς ἀφήνουν ἄλλα περιθώ-

ρια, παρά νά διαλέξουμε ἀπό δύο "κακά", τό "μή χεῖρον". Αὐτό ἀκριβῶς ἔχουμε νά κάνουμε ἐδῶ. Ὁ καθένας μας τώρα πρέπει νά ἀποφασίσαι ποιός ἀπό τούς δύο δρόμους εἶναι ὁ "χειρότερος", γιά νά τόν ἀποφύγει: Νά παλεῦει δημόσια-μέ κίνδυνο νά δέχεται δημόσια προσβολές καί ταπεινώσεις-γιά νά ἐπανορθώνει λάθη, νά σώζει ζωές, νά ζεῖ μέ ἀκεραιότητα καί νά ἐνεργεῖ, ὅπως καλεῖται νά πράττει ἀπό τόν ἴδιο τό Χριστό, ἤ νά δεχθεῖ καί αὐτός τήν κατηγορία, τήν ὁποία σίγουρα θά ἐξαπολύσει ἐναντίον μας ὁ Χριστός κατά τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, ὅτι εἴμαστε τάφοι κεκονιαμένοι", πού παρουσιάζουμε μιᾶ ἐπιφάνεια ἐνότητας, ἀρμονίας καί ὑπακοῆς, στό βάθος, ὅμως, ὁ τάφος τῆς Ἐκκλησίας μας ὀζει ἀπό πτώματα ἱερατικών βίων, θεσμῶν καί διακονικῶν, μέ τήν τιμιότητα, τήν ἀκεραιότητα, τήν δικαιοσύνη, τήν εὐσπλαχνία, τήν ἀγάπη σέ προχωρημένη σήψη. Τί θά ἀπαντήσουμε στό Χριστό τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, ὅταν, μέ θλίψη μεγάλη, θά μᾶς ψιθυρίσει χαμηλόφωνα: ντροπή σου;» (ιστοσελ. ocl.org 1/5/2005).

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Παπα-Γιάννη

Πανηγύρισε, πού ὁ Χριστόδουλος πῆγε στή Συνοδική διάσκεψη τῆς Κωνσταντινούπολης, μέ ὑψωμένο τό λάβαρο τῆς Κανονικότητας καί τῆς Νομιμότητας. "Εστω... Μή φτάνεις, ὅμως, στήν ὑπερβολή, νά ἀπαπείς νά τό ὑψώσει καί στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος! Ἐδῶ, ἔχει καθιερώσει τήν Ἀντικανονικότητα καί τήν Παρανομία. Ἀλαλούμ.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Κρίση στη Δικαιοσύνη

«Ο Σ. Μαθίας, Πρόεδρος Ἀρείου Πάγου, ἀσχολεῖται στό νομικό περιοδικό «Συνήγορος» τ. 48/2005, σελ. 29, στή στήλη «Ἀποψη» μέ τά «Αἴτια τῆς κρίσης στή Δικαιοσύνη». Ὅπως ἐπισημαίνει, τά κρούσματα διαφθορᾶς στή Δικαιοσύνη, πού πρόσφατα ἦρθαν στή δημοσιότητα, ἐξηγοῦνται ἀπό μιά γενικότερη χαλάρωση πού ἐμφανίστηκε κατὰ τήν τελευταία 15ετία καί ὀφείλεται κυρίως σέ χειρισμούς τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας. Μολονότι οἱ περισσότεροι δικαστές ἐξακολουθοῦν νά ἐργάζονται συστηματικά, μέ αὐστηρή ἀμεροληψία καί μέ Ὑψηλό αἶσθημα εὐθύνης, ἡ δικαστική λειτουργία δέν ἐμπνέει πιά στήν κοινή γνώμη τήν ἐμπιστοσύνη πού ἐνέπνεε. Εἶναι καιρός ἡ Δικαιοσύνη νά ἀνακάμψει.

(Δημοσίευση «Νομικός Σύμβουλος»
Μαῖος - Ἰουνίου 2005, τ. 25, σ. 9).

Θά θέλαμε νά μᾶς γνῶριζε ὁ κ. Μαθίας, ἂν ἦταν ἀπό τούς «περισσότερους» ἢ ἀπό τούς «λίγους» οἱ δικαστές, πού μετεῖχαν στό ὑπό τήν Προεδρία του Δικαστήριο τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ Συντάγματος, τό ὁποῖο, μέ τίς ἀποφάσεις του 9/97 καί 12/01, ἐδραίωσε στή Μητρόπολη Ἀττικῆς τό σκανδαλοποιό Μπεζενίτη, πού, ὅπως ἀποκαλύφθηκε, εἶχε τρυπώσει στήν καρδιά τῶν ἠθικῶν αὐτουργῶν τοῦ παραδικαστικοῦ κυκλώματος.

Ήράκλειος ἄθλος(!!).

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, μέ στόμφο ἡγέτη τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐποχῆς, πρόβαλε στά ἀνοιχτά καί φωτισμένα παράθυρα τῶν τηλεόρασεων καί ὑποσχέθηκε κάθαρση. Βεβαίωσε, πῶς θά σπρώξει τό μαχαίρι ἴσαμε τό κόκκαλο. Οἱ σκανδαλοποιοί ρασοφόροι θά ἀπομονωθοῦν καί θά ἐξοντωθοῦν. Καί ὁ περίβολος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θά μείνει ἄσπιλος.

Ἐ, λοιπόν, ὁ μακαριώτατος (κατά κυριολεξίαν εἰς μακαρίαν νάρκην διατελῶν) ἔσπρωξε τό μαχαίρι, ὅσο μπορούσε πιό βαθείά, ὄχι γιά νά καθαρίσει τά ἀποστήματα τῶν ὁμοφιλόφιλων δορυφόρων του καί δωροφόρων του καί τῶν ἐραστῶν τοῦ ἄμετρου πλούτου, τῶν φίλων του, πού διακρίνονται γιά τή «φιλοχρηματία» τους καί γιά τή «φιληδονία» τους, ἀλλά γιά νά πλήξει τό σεμνό πρεσβύτερο τῆς Θεσσαλονίκης, τόν καθηγητή τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου πατέρα Θεόδωρο Ζήση.

Ὁ κ. Χριστόδουλος δέν παρέπεμψε στό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο τό διαβόητο Μητροπολίτη Μπεζενίτη, μήτε τό Θεόκλητο Κουμαριανό, τόν ἄνθρωπο τοῦ στενοῦ του περιβάλλοντος, οὔτε διέταξε ἀνακρίσεις γιά τό Διδυμοτεῖχου Νικηφόρο ἢ γιά τόν Κορίνθου Παντελεήμονα, πού φλούμωσαν, κυριολεκτικά, τήν ἐλληνική τηλεόραση μέ τά σκάνδαλά τους καί μέ τίς ἰδιορρυθμίες τους. Ἐβαλε στό στόχαστρό του τόν τίμιο λειτουργό τῆς Ἐκκλησίας, πού καλλιεργεῖ μέ πιστότητα καί εὐσυνειδησία τή θεολογική ἐπιστήμη καί καταρτίζει τούς ὑποψήφιους ὑπηρέτες τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου.

Μή μοῦ πεῖτε, πῶς δέν εἶναι «Ήράκλειος» ὁ ἄθλος τοῦ κ. Χριστόδουλου(!!). Τέτοια κάθαρση κανένας ἄλλος, ἐκτός ἀπό αὐτόν, δέ

θά τολμοῦσε νά τήν ἐπιχειρήσει.

Ἀπό δῶ καί πέρα θά δεῖτε νά ἀνθοφοροῦν ἄνετα τά θερμολήπια τῆς «φιληδονίας» καί τῆς «φιλοχρηματίας» καί νά βιώνουν τήν τρομοκρατία, ὅσοι πορεύονται μέ τιμιότητα, ἀλλά δέν ἐννοοῦν νά σφραγίσουν τό στόμα τους μπροστά στίς ἀνεκδιήγητες ἀθλιότητες, πού ἀπεργάζεται, μέ τήν εὐλογία τοῦ ἀφέντη του, τό ἀρχιεπισκοπικό περιβάλλον.

Ἀπορία ἀναπάντητη.

Θά θυμοῦνται οἱ ἀναγνώστες μας (δέν ἔχει περάσει πολύς καιρός), ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δέν τόλμησε νά ἀπαγγεῖλει κατηγορία ἐναντίον τοῦ ρασοφόρου Ἰάκωβου Γιοσάκη. Τό «γιατί» δέν τό ἐκμυστηρεύτηκε μήτε μπροστά στίς τηλεοπτικές ὁθόνες, μήτε κατά τίς ἐκρηκτικές, κηρυκτικές του ἐπιδρόμες. Τό πιθανότερο εἶναι πῶς τό Γιοσάκη τόν τρέμει. Γιατί ἂν ἀνοίξει τό στόμα του καί ἀποκαλύψει τίς σχέσεις του μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τίς ἐκδουλεύσεις, πού τοῦ πρόσφερε, θά πάρει φωτιά ἡ Ἀρχιεπισκοπή. Σέ ἐπάλληλες ἀνακοινώσεις του, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δικαιολογοῦσε τήν ἄρνησή του, νά ἐγκαλέσει τό Γιοσάκη, κάνοντας ἀναφορά στίς διατάξεις τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων». Ἰσχυριζόταν, ὅτι ὁ Νόμος αὐτός δέν τοῦ δίνει τό δικαίωμα νά παρέμβει σέ ἄλλη ἐκκλησιαστική δικαιοδοσία, δηλαδή σέ ἄλλη Μητρόπολη καί νά θέσει ὑπό κατηγορία κληρικό, πού ὑπηρετεῖ ἐκεῖ. Καί φόρτωνε τά βάρη τῆς παραπομπῆς τοῦ Γιοσάκη στόν ἤδη φορτωμένο μέ ὄγκους κατηγοριῶν Μητροπολίτη Μπεζενίτη.

Ἐκείνη ἡ συμπεριφορά γεννάει τώρα μιά πιεστική ἀπορία. Πῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, πού, γιά μήνες, δέν παρέπεμπε στήν Ἐκκλησιαστική Δικαιοσύνη τόν κύριο μοχλό τῆς ἐκκλησιαστικοδικαστικῆς δια-

πλοκής, ἐφόρμησε τώρα σέ ξένη Μητρόπολη, στή Μητρόπολη Θεσσαλονίκης καί ἀπάγ-
γειλε κατηγορία κατά τοῦ καθηγητῆ τῆς
Θεολογικῆς Σχολῆς, πατρός Θεοδώρου Ζήση;
Ὁ Νόμος τοῦ τό ἀπαγόρευε τότε, ἀλλά τώρα
δέν τοῦ τό ἀπαγορεύει; Ἡ, μήπως, στό μεσο-
διάστημα, πού διέρρευσε, ξεθώριασε ὁ Νόμος;
Ἡ ἀπορία αὐτή θά μείνει-κατά πάσα πι-
θανότητα-ἀναπάντητη. Ὁκ. Χριστόδουλος
δέν τό συνηθίζει νά ἐξηγεῖ τίς αὐτοανατρο-
πές του.

Μνημεῖο ἡγεμονικῆς ἀλαζονείας.

Γιά νά πληροφορηθοῦν σφαιρικά οἱ ἀνα-
γνώστες μας καί γιά νά ἀποκτήσουν σαφέ-
στερη εἰκόνα τῆς ἀρρωστημένης, ἐγκεν-
τρικῆς πολιτικῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστό-
δουλου, μεταφέρουμε ὁλόκληρο τό κείμενο
τῆς ἐγκλήσης, πού ἔστειλε στόν πρωτο-
πρεσβύτερο κ. Θεόδωρο Ζήση.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Ἰουνίου 2005

Πρός

Τόν πρωτοπρεσβύτερον

π. Θεόδωρον Ζήσην

Εἰς Θεσσαλονίκην

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀποδιδομένων σοι κατη-
γοριῶν ἐπὶ α) ἐξυβρίσει καί συκοφαντικῇ
δυσφημῇσι ἡμῶν, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθη-
νῶν καί πάσης Ἑλλάδος Χριστοδούλου, Προ-
έδρου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, β) κατα-
φρονήσει ἡμῶν ὡς Προέδρου τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου, Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γ) παροτρύν-
σει καί ὑποκινήσει τῆς Ἱεραρχίας καί τοῦ
πληρώματος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἰς
στηρνιασμόν καί ἐχθροπάθειαν πρὸς ἡμᾶς
ὡς Προέδρου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί
πρὸς σύμπηξιν καθ' ἡμῶν φατρίας καί τυρείας
ἐπὶ σκοπῷ ἐκπτώσεως ἡμῶν, δ) ἀποπεῖρα δι-
ασαλεύσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καί
εἰρήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος καί ε)

δεινοτάτῳ σκανδαλισμῷ τῆς συνειδήσεως
τῶν πιστῶν, αἵτινες σπουδαίως κολάζονται
ὕπο τῶν Ἱερῶν Κανόνων διὰ τῆς ποινῆς τῆς
καθαίρεσεως ἐκ τοῦ ὕψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης
ὑπουργήματος, δι' ἧς διετάχθη ἤδη διὰ τοῦ
ὑπ' ἀριθ. 3152/26-5-2005 Ἡμετέρου ἐγγρά-
φου ἡ διενέργεια κατὰ σοῦ τακτικῶν ἀνα-
κρίσεων, αἵτινες καί διεξάγονται, καί ἔχον-
τες ὑπ' ὄψιν τό ἄρθρον 102 τοῦ Ν. 5383/1932
(ΦΕΚ Α' 110/31-3/11-4/1932) «περί τῶν Ἐκ-
κλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ αὐ-
τῶν διαδικασίας», ἀπαγορεύομέν σοι προσω-
ρινῶς, μέχρις ἐκδόσεως ἀποφάσεως Ἐκ-
κλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, τήν τέλεσιν πά-
σης Ἱεροπραξίας, ἄνευ στερήσεως τῶν ἀπο-
δοχῶν.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
+ Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Σημείωση ἀπαραίτητη: Ἐνα τέτοιο ἐγ-
γραφο δέν ἔχει σταλεῖ στό σκανδαλοποιό
Μπεζενίτη, πού ἔχει ρυπάνει ἀκόμα καί τίς
ὀθόνες τῶν τηλεοράσεων μέ τίς ἀναπαρα-
γωγές τῶν βρωμερῶν, ὁμοφυλοφιλικῶν δι-
αλόγων του. Καί ὁ Παντελεήμων Μπεζενίτης
ἐμφανίστηκε, λαμπροστολισμένος, ἀκόμα καί
σέ Ναούς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, κα-
θισμένος στό θρόνο καί δίνοντας εὐλογίες
στό ποιμνιο τοῦ Χριστοδούλου.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο